

[Simonsen.]

opnås en bedre styring gennem overgang til bloktilskud, og her tænker vi bl.a. på personaleområdet.

Et af hovedprincipperne i dette forslag er jo decentralisering, men man kan spørge: er reel decentralisering overhovedet muligt, hvis man ikke overlader det fulde økonomiske ansvar til kommunerne selv? Ved at give kommunerne og dermed den enkelte administrator frihed til at administrere bliver der også tale om et større ansvar. I det øjeblik kommunerne får det fulde ansvar, så tror vi også, der vil blive tale om en samlet vurdering af såvel lønudgifter som ydelser, og først da vil der vel i virkeligheden være en reel mulighed for at nå frem til en effektivisering af bistanden og en bremse på personaleudviklingen. Med effektivisering af bistanden mener vi, at der bliver ydet den rigtige hjælp på det hurtigst mulige tidspunkt til dem, der har hjælpen behov.

Selv hvis dette håb går i opfyldelse, er vi alligevel indstillet på at følge et af de forslag, der ligger i perspektivplanredegørelse nr. II, nemlig ideen om en slags varslingsjeneste om udviklingen, således at man gennem den information, man får om udviklingen ude i kommunerne, hurtigt er i stand til at gribe ind fra folketingets side, hvis der er ting, der går af sporet.

Der er som bekendt allerede forsøg i gang i kommunerne omkring behandlergrupperne. Jeg skal kun herom sige, at spørgsmålet er jo, hvor meget indtryk vi allerede i dag kan få af disse forsøg og af konsekvenserne — og her tænker jeg igen først og fremmest personalemæssigt. Jeg håber, at vi under udvalgsarbejdet kan få yderligere materiale om disse forsøg som baggrund for de endelige beslutninger, der skal træffes omkring dette lovforslag.

Der ligger naturligvis i bistandslovforslaget også en række socialpolitiske principper. Efter vor vurdering begrænses eksempelvis den private dagpleje igennem dette forslag. Vi ser vel her i virkeligheden en reminiscens fra det tiår, hvor institutionerne var de

mest velanskrevne, hvor det næsten var et uartigt ord at nævne privat pleje. Vi er af den opfattelse, at man tværtimod skal udvide mulighederne for privat pleje på dette som på alle andre områder, hvor det er muligt. Det gælder f.eks. også ved behandlingen af ældre, hvor vi i dag også har en for dårlig balance mellem f.eks. tilbuddet om omsorg i hjemmet og tilbuddet om beskyttede boliger og plejehjem. Det giver simpelt hen en dårlig udnyttelse af ressourcerne og i mange tilfælde en dårlig behandling af klienten. Der er her tale om menneskeligt bedre løsninger, og de er samtidig væsentlig billigere, hvad det som tidligere nævnt for os at se i virkeligheden er en livsnødvendighed for os at tage med i betragtningerne.

Sammenfattende skal jeg sige, at under ansvar over for nødvendigheden af effektiv hjælp til de mennesker, der virkelig er i vanskeligheder, men også under hensyn til kravet om en vurdering af de samlede offentlige udgifter i de kommende år er efter vor opfattelse betydelige ændringer af forslaget nødvendige, før en lov om social bistand kan endeligt vedtages i dette folketing.

Birgit Fjælde (CD):

Centrum-demokraterne erkender, at den ekspansion i de offentlige udgifter, der har fundet sted i de senere år, ikke kan fortsætte. De økonomiske forudsigelser i perspektivplan II og valgets resultat må mane enhver borger og ethvert ansvarligt parti til dyb eftertanke. Efter centrum-demokraternes opfattelse betyder dette dog ikke, at udviklingen på det socialpolitiske område skal standses. Men det drejer sig om, at de midler — arbejdskraft og penge — vi har til rådighed, anvendes mest hensigtsmæssigt. Det er vigtigt, at den sociale bistand sigter mod at styrke familien eller dens enkelte medlemmer til selv at løse opgaverne i stedet for at overlade dem til institutionerne. Vi mener, at socialreformen må færdiggøres med vedtagelsen af bistandsloven, og jeg er glad for, at socialministeren så hurtigt har genfremsat lovforslaget.